

तस्या दर्शनानन्तरमेव भगवता मकरध्वजेन ममेयमवस्था विहिता ।
तत्र शक्नोमि तद्वेदनां सोढुं । तथा चोक्तं ।

मत्तेभकुम्भपरिणाहिनि कुङ्कुमार्द्रे तस्याः पयोधरयुगे रतखेदखिन्नः ।
वक्षो निधाय भुजपञ्जरमध्यवर्तीस्वप्स्ये कदा क्षणमवाप्य तदीयसङ्गं ॥२२४॥

५ तथा च । रागी बिम्बाधरो ऽसौ स्तनकलशयुगं यौवनावूढगर्वं
चीना नाभिः प्रकृत्याः कुटिलकमलकं स्वल्पकं चापि मध्यं ।
कुर्वत्वेतानि नाम प्रसभमिह मनश्चिन्तितान्याशु खेदं
यन्मां तस्याः कपोलौ दहत इति मुहुः स्वच्छकौ तत्र युक्तं ॥

रथकारो ऽप्येवं सकामं तद्वचनमाकर्ण्य सस्मितमिदमाह । वयस्य
१० यद्येवं तर्हि दिव्या सिद्धं नः प्रयोजनं । तद्यैव तया सह समागमः
क्रियतामिति । कौलिक आह । वयस्य यत्र कन्यान्तःपुरे वायुं मुक्त्वा
नान्यस्य प्रवेशो ऽस्ति तत्र रक्षापुरुषरक्षिते कथं तया सह समागमः ।
तत् किं मामसत्यवचनेन विडम्बयसि । रथकार आह । भो वयस्य
पश्य मे बुद्धिबलं । एवमभिधाय तत्क्षणात् कीलसञ्चारिणं वैनतेयं
१५ बाहुयुगलवायुजवृक्षदारुणा शङ्खचक्रगदापद्मान्वितं सकिरीटकौस्तुभ
मघटयत् । ततस्तस्मिन् कौलिकं समारोप्य विष्णुचिह्नचिह्नितं कृत्वा
कीलसञ्चरणविज्ञानं च दर्शयित्वा प्रोवाच । वयस्यानेन विष्णुद्वयेण
गत्वा कन्यकान्तःपुरे निशीथे तां राजकन्यकामेकाकिनीं सप्तभूमिकाप्रा
सादप्रान्तगतां मुग्धस्वभावां तां वासुदेवं मन्यमानां स्वकीयमिध्याव
२० क्रोक्तिमी रञ्जयित्वा भज । कौलिको ऽपि तदाकर्ण्य तथातूपस्तत्र गत्वा
तामाह । राजपुत्रि सुप्ता किं वा जागर्षि । अहं तव कृते क्षीरस
मुद्रात् सानुरागो लक्ष्मीं विहाय स्वयमेवाभ्यागतः । तत् क्रियतां
मया सह समागम इति । सापि गरुडावूढं चतुर्भुजं सायुधं कौस्तु
भोपेतमवलोक्य सविस्मया शयनाडुत्थाय कृताञ्जलिपुटा प्रोवाच ।
२५ भगवन्नहं मानुषकोटिकाशुचिः । भगवांस्त्रैलोक्यपूज्यः कर्ता च । तत्